

Hắn ra tù. Tự biết không có ma nào đến đón, đành dứt khoát bước đi. Xe Honda ôm vào giờ này không thiếu, nhưng hắn thích đi bộ. Lững thững đi hoài như người rảnh rang lắm, trời tối mịt mới đến thị xã. "Khách sạn công viên" trước Cung thiếu nhi, khi xưa là chỗ ngủ tốt nhất của dân bụi đời. Trong một năm hắn ở tù, khu vực này đã sửa sang, trông trật đủ thứ hoa kiểng. Lại thêm nhiều đèn chùm đầy màu sắc, đứng xếp hàng nối dài khoe đẹp khoe sáng.

10 giờ đêm. Hắn lại quảy túi đi... Rồi cũng phát hiện ra chỗ ngủ lý tưởng. Cái thêm xi măng sát tường rào bệnh viện, có tàn cây phượng vĩ che khuất ánh đèn, giúp lại khoảng thêm tối tối cỡ ánh sáng đèn ngủ. Hắn nghĩ: "Chỗ này chắc nhiều muỗi, nhưng ngủ rất êm không bị xe cộ ồn ào". Mồi từ cái túi ra tấm vải xanh cũ bèo nhèo, có thể gọi tạm là mền, trải ra, kê túi gối đầu lên, hắn nhắm mắt. Đi bộ mệt mỏi cả ngày nên hắn ngủ rất ngon.

Gần sáng, hắn giật mình tỉnh giấc, lạnh toát với cảm giác nghĩ có con gì đó quần quanh cổ. Hắn nằm im định thần. Sát ngực hắn là một làn hơi thở nhẹ và một trái tim ai đó đập đều nhịp, cánh tay của người ấy vòng quanh cổ hắn. Hắn lẩm bẩm:

Con mẹ nào đây?

Hắn nhè nhẹ ngồi lên, neho mắt nhìn. Hoá ra là một thằng nhỏ chừng hơn 10 tuổi. Mặc cái áo rách bướm bày ra bộ ngực lép kẹp, đã giành muồn hết cái mền của hắn. Nó cũng thuộc dạng không nhà như hắn, đang ngáy pho pho ngon lành, chẳng hay biết thằng cha nằm kế bên đã thức giấc, đang nhìn mình chăm chăm.

Hắn dợm người đứng lên, định bỏ đi tìm chỗ khác ngủ. Nhưng nghĩ gì đó, hắn nằm trở xuống, xoay lưng về phía thằng nhỏ, đưa tay kéo lại cái mền. Hắn nhắm mắt cố dỗ giấc nhưng không tài nào ngủ lại được. Hắn ngồi dậy móc thuốc hút, chợt thấy cái mền bỏ không, trong khi thằng bé bị sương xuống lạnh, càng lúc càng co tôm lại. Hắn bắt giấc chử thề, rồi kéo mền đắp lên người thằng nhỏ.

Hút hết điều thuốc, hắn nằm xuống thiếp được một lúc, tới khi thức dậy thằng nhỏ bỏ đi mất tiêu. Hắn hốt hoảng thọc tay vào túi quần kiểm tra, số tiền vẫn còn nguyên. Hắn thở phào, xếp mền bỏ vào túi, quàng lên vai bước đi.

Cả ngày hắn đi tìm việc làm nhưng không ai muốn, đành xài thật dè xén từng đồng. Xong, trở lại nơi tối qua nằm ngủ.

Hắn còn hút thuốc thì thằng nhỏ lại về. Nó thò lỗ mắt nhìn, trách hắn:

- Sao ông giành chỗ ngủ của tui hoài vậy?
- Chỗ nào của mày?
- Thì đây chứ đâu?
- Vậy hả? Thôi để tao ngồi chơi một chút rồi đi, trả chỗ cho.

Thằng nhỏ thấy người đàn ông vạm vỡ nhưng có vẻ biết điều, liền tới ngồi cạnh hỏi chuyện. Bỗng nhiên hắn trút hết tâm sự với thằng nhỏ. Từ chuyện bỏ làng ra đi, đến chuyện ở tù hai lần, cả việc từng ăn ở với đàn bà lang thang và bây giờ là không tìm được việc làm.

Nghe xong, thằng nhỏ phán một câu xanh rờn:

- Dám chừng tui là con ông lắm à?
- Nói vậy! - Hắn nạt thật sự - Mày con của ai?
- Má tui làm gái, gặp ông nào đó ở với bà. Bà có bầu thì đẻ ra tui. Bà bệnh chết rồi. Mấy năm trời tui sống với một bà già mù, dất đi ăn xin lay lắt. Rồi bà cũng chết luôn. Còn mình tui.
- Vậy mà nói là con tao?
- Biết đâu được?
- Mày làm nghề gì mà lúc nào cũng về muồn?
- Buổi sáng tui đi khiêng cá biển, tiếp bà chủ làm khô. Buổi chiều tui đi bán thêm vé số, tới khuya mới về đây ngủ.
- Sao mày hồng ngủ ở chỗ làm khô luôn, từ bến cảng đi tới đây xa bọn?
- Ông khờ quá! - Thằng nhỏ đập muỗi cái bộp, rồi nói tỉnh queo - Muốn kiếm được việc làm bộ dễ lắm sao, mình cù bơ cù bất ai muốn? Phải nói dóc: Nhà ở xóm Bánh Tằm, có ba má đảng hoàng, tại nghèo

mới đi kiếm việc làm tiếp gia đình, tối về nhà chớ bộ.

- Mày giỏi hơn tao - Hấn buột miệng khen, hỏi tiếp - Mày làm đủ sống không?

- Dư! Cho ông biết tui lấy vé số bằng tiền mặt đảng hoàng. Còn tiền gởi cho ông chủ thầu cất giùm một số nữa.

- Quá xạo!

- Hồng tin thì thôi - Thằng nhỏ nằm xuống, ngáp vắn ngáp dài – Ông ngủ đây với tui cũng được, ngủ chung với ông ấm hơn.

Tự dưng hấn cảm thấy mình bị xúc phạm khi phải ngủ nhờ thằng nhỏ, dù rằng thêm xi măng là của bệnh viện. Nhưng rõ ràng thằng nhỏ oai hơn hấn ở chỗ đây về tự tin và có việc làm đủ sống. Hấn ôm túi đứng lên bỏ đi. Thằng nhỏ vòng tay ra sau ót, nhóng cổ nói:

- Dân bụi đời mà còn bày đặt tự ái.

Hấn đảo một vòng nhỏ, kết cuộc đành trở lại. Thằng nhỏ cười hi hi:

Tui nói rồi. Chỗ này là ngon lành nhất thị xã, ngủ lạng quạng tổ bảo vệ lời về khu phố phạt tiền là chết – Nó lẩn người xích qua, nhường phần cho người đàn ông nằm xuống bên cạnh, thì thảo – Tôi chỉ cho ông chỗ ngủ ngon lắm.

- Ở đâu?

Trong bệnh viện. Vô ngủ ngoài hành lang người ta tưởng đâu mình đi nuôi bệnh, hông ai thêm đuổi.

Hấn thờ dài trong bóng tối:

- Sao mày hồng vô đó ngủ, xúi tao?

- Tui ghét mùi thuốc sát trùng.

- Tao cũng vậy.

Sáng ra, thằng nhỏ lại thức sớm đi trước, hấn tiếp tục quần quanh với một ngày không có việc làm. Hấn không dám ăn cơm chỉ ăn bánh mì, uống một bọc trà đá, dành tiền cho những ngày sau.

Đêm nay, phố thị buồn mênh mang theo tâm trạng. Hấn bắt đầu chùn ý chí, nghĩ thầm: "Lúc mới ra tù còn ít tiền, giá cứ tìm nơi nào đó gần trại giam ở lại, làm thuê làm mướn chắc dễ dàng hơn".

Hấn nghe sống mũi cay cay, hình như một vài giọt nước đời rơi ra từ mắt, hấn không kiềm giữ cứ để nó tuôn trào.

Bàn tay thằng nhỏ sờ vào mắt hấn:

- Ngủ rồi hả? Ý trời, sao ông khóc, chưa kiếm được việc làm phải không?

Hấn gượng cười:

- Tao khóc hồi nào? Tại ngáp chảy nước mắt thôi.

Thằng nhỏ ra vẻ sành sỏi:

- Má tui nói bụi đời mà còn biết khóc là bụi đời lương thiện. Tui khoái ông rùi đó, ngồi dậy "hường xái" với tui cái bánh bao nè.

Hấn ngồi lên sượng sùng:

- Mày sang quá.

- Ồ! Tui ăn sang lắm, hông ăn sao đủ sức đi làm suốt ngày! – Nó ngừng lời ngoạm một miếng lớn bánh bao, rồi nói nhẹ xều – Ông chịu để tui giúp, chắc sẽ tìm được việc làm.

- Làm gì? - Hấn có vẻ không tin, thờ ơ hỏi.

- Trước tiên, ông chịu làm ba tui nghen?

Hấn lắc đầu nguầy nguậy:

- Thân tao lo chưa xong, làm sao nuôi mày?

- Ai bắt ông nuôi tui, tui nuôi ông thì có. Tui giới thiệu với bà chủ ông là ba tui. Nếu được nhận vô làm khô cho bà, sức ông mạnh, kiếm tiền nhiều hơn tui là cái chắc.

- Làm gì?

- Khiêng cá, gỡ khô ngoài nắng, vác khô lên xe - Thằng nhỏ ngừng lời đưa tay nắm cổ tay hấn bóp bóp – Ông bụi đời mà sao hồng ốm, lại khoẻ mà còn hiền nữa chứ!

Một năm ở tù, tao lao động tốt mà - Hấn tự hào khoe, nói tiếp – Ai mới ở tù ra mà hồng hiền, có người sau khi được cải tạo thành tốt luôn, có người hiền được vài ba bữa.

- Nè! Ông nhớ việc cần thiết là: Nhà mình ở xóm Bánh Tằm, vợ ông bán bún cá, tui còn hai đứa em gái đang đi học. Mà ông có bộ đồ nào mới hơn bộ này không, ngày đầu đi xin việc phải đẹp trai, ít te tua một chút.

Hấn vỗ vỗ tay vào cái túi du lịch:

- Có, tao còn một bộ hơi mới. Mày tên gì, sao má mày ở xóm Bánh Tằm mà bán bún?

- Thì nói mẹ nó vậy. Tui tên Tèo nghe ba?
- Tao chịu cách xin việc của mày, nhưng tao ghét có con lấm. Ở chỗ làm mày kêu tao bằng ba, ngoài ra thì xưng hô như bây giờ.
- Ông cà chớn chết mẹ, người ta giúp cho mà còn làm phách - Thằng Tèo nghe rồi cười hi hi – Ăn bánh bao vô khát nước quá ta.
- Tao mua cho - Hấn đứng lên đi lại quán mua hai bịch Pepsi.

Thằng Tèo nhăn mặt:

- Chưa có việc làm mà sài sang quá vậy ba?

Hấn nghiêm mặt:

- Mày còn kêu như vậy, tao không nói chuyện đâu. Đây là tao đãi mày, cảm ơn công giúp tao có việc làm.
- Biết đâu người ta hông nhận thì sao?
- Thì kệ, coi như phá huê cái bánh bao với mày.

Đêm đó hấn khó ngủ, lằm thằm nghiền ngẫm cái hoàn cảnh gia đình và địa chỉ do thằng Tèo đặt ra giúp hấn.

Vóc dáng khoẻ mạnh của hấn làm vừa mắt bà chủ. Hấn có việc làm, lương tháng kha khá, bèn bàn với thằng Tèo hùn nhau kiếm một chỗ trọ, thằng Tèo đồng ý.

Cái chỗ ở nhỏ xíu như cái hộp, ban ngày nắng nóng một ngộp thở, nhưng cũng sướng hơn ngủ ở thêm rào bệnh viện. Hơn nữa, ban ngày "cha con" nó có ở nhà đâu mà sợ nóng. Hấn và thằng Tèo có vẻ thương nhau nhiều hơn, nhưng không ai chịu bày tỏ điều đó. Nếu không phải ở chỗ làm khô mà thằng Tèo lỡ miệng kêu ba, là hấn cau mày khó chịu. Thằng Tèo không ưa cái kiểu bực bội của hấn, nên nói chuyện với hấn trống không, hông ông hông bà gì hết.

Hấn những tưởng cuộc sống êm trôi với công việc tanh tươi cá biển. Nhưng sự đời thật không đơn giản, tới tháng làm thứ năm thì có chuyện xảy ra.

Sáng nay mới vác cần xé cá từ tàu lên bờ, thấy xôn xao trên nhà chủ, hấn vội đi lên.

Thằng Tèo đang bị bà chủ nắm áo. Bà ngoác cái miệng tô môi son đỏ chót gào lên:

- Nó ăn cắp bóp tiền, tui mới để đây xoay lưng đi vô, quay ra đã mất. Có mình nó đứng đây, ai vào lấy chớ?

Thằng Tèo nước mắt ngấn nước mắt dài, mũi dãi lòng thòng quệt lấy quệt để:

- Tui không ăn cắp đâu. Tui tốt nào giờ bà chủ biết mà?
- Nghèo mà tốt gì mày? Ba mày hông biết dạy con, tao tốt với cha con mày quá, sao trả ơn vậy hả?

Hấn đứng im không thanh minh, mặc cho bà chủ xia xối chửi không ra gì cái thằng cha là hấn. Hấn đi lại bên thằng Tèo hỏi ngọt ngào:

- Mày có lấy tiền của bà chủ không?
- Tui thề có trời, tui không lấy.

Một bên bà chủ sang trọng nói mát, một bên là thằng con hờ bảo không lấy. Hấn còn đang lúng túng thì hai anh công an phường tới. Mỗi lần gặp công an hấn lại nhớ tới trại giam. Hấn nghĩ thằng Tèo mới hơn mười tuổi mà phải chịu tiếng tù tội, sẽ ảnh hưởng tới tương lai sau này của thằng nhỏ không ít và hấn sâu trong ký ức nó khó nguôi quên. Như bản thân hấn đây! Có thể nó lỡ dại một lần, nhưng làm sao nở để nó bị bắt, khi thực bụng hấn thương nó như con.

Hấn vệt đám người hiếu kỳ bu xung quanh, đi tới trước mắt hai anh công an thú tội:

- Tui ăn cắp tiền của bà chủ, lỡ tay đánh rơi xuống nước, chắc là trôi ra biển mất rồi.

Hấn im lặng đi theo đà đẩy của người công an, không thém nhìn thằng Tèo đang há hốc miệng trông theo hấn. Lòng hấn nặng trĩu nhớ tới tiền án có sẵn. Nhưng rồi hấn chuyển sang niềm hy vọng: "Chắc chắn các anh công an sẽ tìm ra thủ phạm và mình được trả về".

Thằng Tèo thấy niềm thương cảm dâng lên đầy ứ ngực, nó tốc chạy theo, hai tay đưa về phía trước chói vói. Giọng nó khàn đục, gào tha thiết:

- Ba ơi, ba bỏ con sao ba?

Bất giác hấn xúc động tới cùng, cảm giác thương yêu chạy dọc sống lưng làm ớn lạnh. Hấn giật phắt người, quay lại hỏi bằng giọng âu yếm:

- Con kêu ba hả Tèo?

Công an đưa hấn lên xe. Thằng Tèo chạy theo, luồn lách trong dòng xe cộ, hụp hử trong khói bụi sau xe.

Nó chạy luôn tới trụ sở công an, lảng vảng đứng ngoài chờ mà không biết chờ cái gì. Không thể làm gì hơn, thằng Tèo chửi cha chửi mẹ kẻ nào ăn cắp bóp tiền của bà chủ và nó tin tưởng các chú công an sẽ bắt được thằng ăn cắp.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, thằng Tèo đang ngồi dựa lưng vào tường, nhắm mắt ngủ gà ngủ gật, thì một bàn tay ai đập mạnh vào vai. Nó giật mình dụi mắt. Bà chủ nách kẹp cái bóp, đứng ngó nó cười toe toét:

- Đi vô lãnh ba mây ra. Cái bóp dì mang theo lúc đi tiểu, bỏ quên trong toa lét mà tưởng mất. Dì đăng trí quá.

Vậy là "ba" thằng Tèo được thả. Nó nhào tới thót lên cổ ba để ba cõng nó tung tung trên lưng miệng liên thoắng:

- Ba thấy chưa? Ở hiền gặp lành mà!

Bà chủ đi sát bên, đưa tặng cha con nó chút tiền với thái độ của người có lỗi. Hấn lắc đầu không nhận vì đây chỉ là sự hiểu lầm. Thằng Tèo đột ngột dùng cả hai tay giật phắt nắm tiền, nói gọn hơ:

- Con cảm ơn bà chủ. Tiền này cha con mình xài cả tháng đó ba.

Trước hành động đường đột của thằng Tèo, hấn còn biết làm gì hơn là cảm ơn bà chủ. Rồi quay sang rầy "con""

- Con thiệt mất dạy quá, chắc phải cho đi học thôi.

- Ông nói cái gì? - Thằng Tèo khom người xuống nhìn hấn hỏi gần.

Hấn lặp lại:

- Ba nói con phải đi học để cô giáo dạy những điều hay lẽ phải mới mong lên người.

Thằng Tèo đang ngồi trên lưng đột ngột tụt xuống. Nó lặng im đi miết lên phía trước. Hấn đuổi theo nó, hỏi:

- Sao vậy? Bộ con hông muốn đi học hả?

Không quay người lại, thằng Tèo chúm chím cười, trả lời:

- Ba hông biết gì hết trơn, tui đang khoái chớ bộ.

Gió từ biển thổi lộng vào mắt rươi. Hấn mỉm cười nhủ thầm: "Gió nhiều thật dễ thờ"